

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 21/10/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 229: Mượn cái giả để tu cái thật

Thân thể của chúng ta là giả, thậm chí Phật pháp mà chúng ta tu cũng là giả. Cái thật chính là chân tánh của chúng ta, là việc niệm Phật được vãng sanh Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta làm Văn hóa Truyền thống không phải để làm đẹp cho Khai Minh Đức, mà là để chuẩn mực của người xưa, của Cổ Thánh Tiên Hiền được lan rộng đến mọi nhà, để mỗi gia đình có được cuộc sống an vui, hạnh phúc. Nếu chúng ta nhìn thấy cốt lõi này thì cách nghĩ, cách làm của chúng ta sẽ hoàn toàn khác.

Có người nghĩ rằng tôi đang làm cho Khai Minh Đức. Đây chỉ là một cái tên, mục đích của nó là làm lợi ích cho cộng đồng, cho xã hội. Có người đặt câu hỏi là vì sao Khai Minh Đức phát triển được mạnh mẽ? Câu trả lời là vì mọi người ở Khai Minh Đức đều là hy sinh phụng hiến, chưa có ai từng bỏ riêng vào túi mình một đồng, một xu nào. Trong một ngày, Hòa Thượng có thể được nhiều nơi mời giảng pháp và khi Ngài giảng thì người nghe rất đông. Có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Pháp duyên của Ngài thù thắng vậy, chúng tôi làm mọi việc mà pháp duyên không được như Ngài?*” Hòa Thượng trả lời là Ngài chỉ cần pháp tòa để giảng còn mọi tiền tài danh vọng, lễ vật, phẩm vật mọi người mang đến đều tặng lại cho thường trụ. Như vậy sẽ thù thắng! Đến nơi nào, chúng ta cũng muốn có danh vọng lợi dưỡng thì chắc chắn sẽ có sự cạnh tranh. Cho nên chúng ta phải hiểu thế nào là mượn giả tu thật.

Ai cũng cho thân thể là thật nên ngày ngày mọi người tìm cách để bồi bổ nó. Thật ra, thân thể không phải là thật. Khi còn trẻ, mọi sự mọi việc trên thân thể đều theo ý mình nhưng khi bước qua tuổi 60 mọi sự mọi việc ở thân thể không còn theo ý mình nữa. Chưa qua tuổi 60 mà ngồi đó cười cợt những người già, đến

khi mình ở tuổi 60 trở đi, mình sẽ tiếp nhận những thứ mà người già đang phải trải qua.

Do đó, tôi từng nói với mọi người rằng đừng bao giờ đợi đến ngày mai hay đừng bao giờ nghĩ rằng ngày mai tôi sẽ cố gắng hơn, nên nhớ rằng, không có ngày mai đâu, bắt đầu từ bây giờ còn chưa kịp nói gì đến ngày mai. Việc tôi lễ Phật buổi sáng đã được rèn luyện dài lâu, trong nhiều năm nên nhiều thanh niên cùng lễ với tôi còn chưa kịp. Cho nên, đừng nghĩ rằng ngày mai mình sẽ khỏe để làm tốt hơn, nên nhớ rằng, ngày mai không khỏe hơn đâu! Thân thể sẽ ngày một già yếu, tâm cảnh lại đang ngày một ô nhiễm. Chúng ta thử tính xem chúng ta dậy sớm để tham gia lớp học này được bao nhiêu buổi và mỗi ngày như thế đều là kết quả của sự nỗ lực, còn nếu bây giờ mới bắt đầu là quá muộn rồi!

Hòa Thượng nói: ***“Thân thể này của chúng ta là “hữu lậu chi thân”. Thuật ngữ “Lậu” nơi nhà Phật là một đại danh từ chỉ cho phiền não hay nói cách khác thân thể này có phiền não. Lão tử đã thể hội được thân thể này là đầu nguồn của mọi khổ đau nên Ngài nói: “Ta có một nỗi lo lớn là vì ta có cái thân này”. Chúng ta hãy xét nghĩ xem, chúng ta cũng có mối lo lớn là vì chúng ta có cái thân. Con người hiện đại có chương ngại lớn nhất là quá yêu tiếc thân thể của mình và hiểu lầm rằng thân thể này là của chính mình. Chân tướng sự thật là, thế gian này không có một thứ nào là của bạn!”***

Thân hữu lậu của chúng ta vốn là giả, sẽ nằm trong định luật sanh lão bệnh tử. Chúng ta có thân thể là có phiền não, có thân thể là có thống khổ. Đầu nguồn của mọi khổ đau là từ thân thể này. Chúng ta chỉ cần đau đầu, đau răng là đã thấy khổ đau đến mức nào! Lão tử đã thể hội được thân thể này là đầu nguồn của mọi khổ đau nên đối với Ngài thân thể là mối lo. Còn chúng ta thì không hiểu rõ chân tướng sự thật rằng thân thể này không phải là mình. Thân thể này chỉ là giả có, thân thể này khi sanh ra ta không mang đến, khi chết ta không mang đi.

Hòa Thượng chỉ dạy là ở thế gian này không có thứ nào là của chúng ta tuy nhiên chúng ta lại chấp trước thân ta, vợ ta, con ta, cháu ta, nhà ta, tài sản ta và nếu ai đụng đến cái của ta thì liền biết tay. Để rồi, những cái của ta đó lại phản ta, hoàn toàn không theo ý mình. Có một người mẹ có hai con trai và bốn đứa cháu nhưng đều ở nước ngoài, không chịu về khiến người mẹ này phải ở một

mình. Rồi đây, người mẹ này cũng chết, chết không chắc ai đã biết, vậy mà người mẹ ấy chưa nhận ra được sự thật phũ phàng.

Nếu chúng ta biết trên thế gian này không có một thứ gì là của mình nhưng hiện tại mình lại có toàn quyền sử dụng nó, vậy tại sao không đem nó đi phục vụ chúng sanh, phục vụ cộng đồng, phục vụ xã hội? Người xưa nói: *“Để sách lại cho con chắc gì con đã đọc, để tiền lại cho con chắc gì con tiêu được nhưng để âm đức lại cho con thì đời đời con cháu ảm no.”*

Hòa Thượng nói: *“Ngay đến thân thể này của mình cũng là giả! Bạn tử tử mà tư duy xem, khi bạn ngủ, thân này có còn là của bạn nữa không? Ngay trong giấc mộng mà bạn còn không mang được cái thân này đi, vậy thì bạn mang theo thứ gì? Ngay thân thể này, sanh không mang đến, chết không mang đi, vậy mà bạn vì nó mà tạo nghiệp.”* Khi ngủ, chúng ta nằm mộng thì thân này chúng ta đã quên mất rồi, cho nên thân thể này không phải của mình hưởng hồ là vật ngoài thân. Hòa Thượng đã đưa ra dẫn chứng rất thực tế để chúng ta thấu hiểu rằng ngay đến thân thể này còn không mang đi được vậy thì mang theo thứ gì? Tiền tài danh vọng, vợ đẹp con xinh ư?

Chúng ta hằng ngày cực lực vì thân thể này mà tạo nghiệp, thậm chí là tạo những nghiệp kinh thiên động địa. Hiện tại, có những tin tức về một trung tâm, một hệ thống lừa đảo con người tầm cỡ quốc tế. Những người này phủ nhận, không tin nhân quả. Tuy nhiên, nhân quả không hề sót lọt, gieo nhân nào nhận quả đó, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Gieo nhân yêu thương thì nhận được yêu thương, gieo nhân tang tóc thì nhất định nhận quả tang tóc.

Hòa Thượng nói: *“Một người giác ngộ sẽ thấu hiểu họ nên làm gì còn người mê hoặc thì mới vì thân thể giả này mà tạo nghiệp, để rồi phải bị thân thể làm cho lỗ lã thiệt thòi, từ nơi thân thể giả này mà tạo ra nghiệp chướng. Người giác ngộ biết thân thể này là công cụ để đoạn phiền não, để liễu thoát sanh tử và để thành Phật Bồ Tát. Người giác ngộ biết rõ thân thể này không phải là chính mình nên không phải ngày ngày đi cung phụng nó. Nhà Phật thường dạy chúng ta mượn giả tu thật. Ngày ngày chúng ta bảo dưỡng thân thể này cho tốt để công cụ này làm việc cho ta được tốt, đem nó để tu cái thật. Phật pháp cũng là giả, mượn cái giả tu cái chân thật.”*

Chúng ta biết thân thể giả này là công cụ thì hãy sử dụng công cụ này cho tốt, hãy đem thân thể này làm việc phước lành, việc lợi ích, việc hy sinh phụng hiến để tạo thêm phước chứ không đem thân thể này mà tạo thêm nghiệp chướng. Không chỉ thân này là giả mà Phật pháp là pháp tu, cũng là giả. Mượn cái giả tu cái thật. Phật pháp như chiếc bè đưa người qua sông và khi qua sông rồi ta cũng vác chiếc bè theo hay sao? Bức tượng Phật bằng xi măng, bằng composit là biểu tượng để nói lên rằng có một vị Phật thật trong tự tánh của chúng ta. Việc chúng ta quy y Phật cũng vậy, không phải để Phật lo cho chúng ta hết khổ đau, không còn sanh tử mà quy y Phật là bước khởi đầu. Từ ngày quy y trở đi, chúng ta tự mình nỗ lực đoạn tập khí từng chút từng chút một.

Nhiều việc, chúng ta cho rằng nhờ Phật mà được như vậy, đôi khi chúng ta tưởng niềm tin của mình là đúng nhưng không khéo chúng ta biến niềm tin trở nên mù quáng. Có người đạo tràng của họ mỗi ngày một thêm lớn, thậm chí họ có tới 5, 7 đạo tràng, dùng không hết phải cho thuê, vậy mà họ lại bảo đó là do Phật A Di Đà ban cho. Chúng ta thường nghe câu nói: *“Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác”* – tức là các Ngài giúp ích chúng sanh chân thật giải thoát sanh tử, chứ các Ngài không làm các việc thỏa mãn danh vọng lợi dưỡng của mình.

Có người đến gặp Hòa Thượng và tặng cho Ngài hai căn biệt thự, Hòa Thượng không nhận. Ngài nói, hãy cho Ngài thuê với điều khoản rõ ràng như sau: *“Nếu người ở đây tu hành đúng pháp thì vĩnh viễn là đạo tràng còn nếu tu hành không đúng pháp thì trả về cho bên A”*. Như vậy, người sau Ngài không dám không tu, vì họ không tu thì người ta lấy lại. Hòa Thượng nói: *“Nếu mọi người tặng cho tôi thì tôi trở thành người nhiều tài sản, nhiều của cải. Vậy thì tôi chưa chết, họ cũng muốn tôi chết để chiếm tài sản”*. Hòa Thượng rất minh tường, mọi thứ người ta tặng đều là của học hội. Ngày nay tôi cũng học theo Hòa Thượng, những khu đào tạo của chúng ta đều đứng tên Hệ Thống Khai Minh Đức, xe tôi chạy cũng là của Hệ Thống Khai Minh Đức.

Cho nên thân thể của chúng ta là công cụ để chúng ta đoạn phiền não, liễu thoát sanh tử, thành Phật Bồ Tát và những thứ khác giúp chúng ta phục vụ chúng sanh. Tất cả màn hình led, pin năng lượng mặt trời, thậm chí các chiếc xe của Hệ thống đều là người ta phát tâm để làm công cụ phục vụ chúng sanh. Người ta đã

nhìn thấy được rằng việc phục vụ chúng sanh là ưu tiên hàng đầu, họ đã hiểu được lời Phật dạy rằng phục vụ chúng sanh là cúng dường chư Phật. Họ không dư tiền, thay vì đi tham quan du lịch, đi chơi, thì họ đem những thứ tiền đó phục vụ chúng sanh. Họ thực sự biết đến nhân quả.

Hòa Thượng nói: ***“Vì sao nói Phật pháp là giả? Giả chính là giả danh, giả tướng. Ví dụ khi chúng ta nói đến tâm, Phật, chúng sanh thì ba danh từ này đều là giả danh. Từ chỗ giả danh này mà ngộ nhập được thật tướng thì đây chính là mục đích của Phật pháp.”*** Có người bài trí gian thờ Phật hay tạo một bức tượng Phật bằng nhiều tỷ đồng, họ tưởng làm như vậy sẽ được Phật ban phước, họ không đem tiền đó để cứu giúp chúng sanh khổ nạn. Hòa Thượng nói tượng Phật mà Ngài mang đi bên mình chưa đến một xu, đi đến đâu Ngài cũng treo lên, nhắc nhở mình thường niệm A Di Đà Phật.

Hòa Thượng từng có một chiếc tượng Phật bằng gốm cổ vài trăm năm, rất có giá trị, nên Ngài tặng lại cho cư sĩ Lâm. Nếu chúng ta luôn giữ đồ tốt trên mình thì đây là việc làm mang họa, cái họa đầu tiên là luôn sợ bị mất. Bản thân tôi từng được tặng một xâu chuỗi cẩm thạch 108 hạt. Tôi có đeo vài lần để họ thấy rằng tôi có sử dụng, sau đó, tôi chia thành những tràng nhỏ 18 hạt và xâu lại tặng cho mọi người. Tôi cũng từng được tặng một xâu chuỗi trầm, ngay khi người ta vừa về thì tôi liền tặng cho người khác. Đây là chúng ta mượn giả tu thật.

Hòa Thượng nói: ***“Trong Phật pháp có rất nhiều danh từ, thuật ngữ, vì sao Phật phải dùng nhiều danh từ, thuật ngữ như vậy? Chúng ta phải từ nơi danh từ này mà ngộ nhập vào chân tướng của nó. Mượn giả tu thật, giả là Phật pháp để tu chân tánh thật của chính mình. Việc này chúng ta phải tường tận, không nên khô cứng ở nơi giả danh, không nên chấp vào danh từ, thuật ngữ.”***

Chân tánh là tự tánh, là Phật tánh, tất cả thật ra đều là một. Nhà Phật dùng nhiều danh từ thuật ngữ là để cho chúng ta đừng chấp trước, dính mắc vào đó. Chúng ta tu pháp gì cũng là để ngộ nhập chân tâm bản tánh của chúng ta. Việc niệm danh hiệu A Di Đà Phật cũng không nên chấp trước khô cứng vào một cách niệm cố định, ví dụ những người không còn răng, không còn môi thì làm sao có thể niệm tròn tiếng. Cho nên chúng ta phải biết thế nào là thật, là giả, và phải từ nơi chân tâm mà khởi tu. Hãy thử từ những việc làm thường ngày.

Trước đây người ta chê bai chỉ trích việc làm tôi, bây giờ không còn ai chê bai nữa. Vì sao? Vì những việc làm của tôi là thường hằng, một ngày như mọi ngày, một ngày như một năm, một năm như 10 năm, thậm chí cả cuộc đời này tôi đều làm như vậy. Ban đầu, chúng ta làm người ta cho rằng chúng ta làm cho dễ coi nhưng sau 5 năm, 10 năm, 15 năm chúng ta không thay đổi, nên mọi nghị luận ở thế gian do đó không còn. Tôi còn sống trên thế gian thì tất cả đều là tặng cho, là miễn phí. Đây không phải là lời nói khoe khoang mà là lời tự hứa với bản thân, là sự khẳng định với chính mình, khẳng định mục tiêu của chính mình phải làm, không được thay đổi trong cả cuộc đời này.

Bài học hôm nay Hòa Thượng dạy chúng ta mượn cái giả tu thật. Giả là thân tướng này, là công cụ có thể giúp chúng ta đoạn phiền não, liễu thoát sanh tử. Thân này cũng là một công cụ giúp chúng ta mang lại lợi ích cho chúng sanh. Nhờ công cụ này mà chúng ta phát dương quang đại được Phật pháp và giáo huấn Thánh Hiền. Tuy là giả nhưng chúng ta vẫn phải bảo dưỡng thân thể này cho tốt không khác một chiếc xe muốn chạy đường dài cũng phải có sự bảo dưỡng./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!